

In memoriam Theo Kersten

Op vrijdagochtend 4 september 2020 overleed op 70-jarige leeftijd Theo Kersten, een Nachtuul in hart en nieren, in 2006 voor vele verdiensten onderscheiden in de orde van de Smaragdogige Nachtuul.

Theo, geboren en getogen in ons dorp trad tot de Raad van Elf van de Nachtuulen toe in 1974. Hij werd in 1984 Nachtuulenprins met Toon van Gorkum als adjudant en Marianne als prinses. In 1990 werd Theo adjudant bij Prins Toon en prinses Marian. Velen van ons weten nog dat op die carnavalsmaandag een storm woedde die een deel van de kassen van Theo ernstig beschadigde. Dat weerhield hem er niet van niet toch carnaval te vieren. Dit doorzettingsvermogen karakteriseert Theo's hele leven.

Daarna trad Theo toe tot de senaat, waarvan hij tot aan zijn dood actief lid is gebleven.

Theo heeft tal van optredens in en rond de buutton op onze vermaarde pronkzittingen verzorgd. Eerst jarenlang samen in een duo met Toon van Gorkum, daarna ging Theo solo. Niemand anders kon een zaal al uitbundig laten juichen door buiten beeld te beginnen met "Roep-toep....". En uiteraard was de spleet van Theet de vaste uitsmijter. Hij schreef de buuts veelal zelf met prettige ondersteuning van met name Gerrit Gasseling en van Marianne. Hij heeft ook nog enkele optredens buiten de Uulentempel mogen verzorgen onder meer ook in het Musiater.

Theo heeft ook jarenlang meegedacht en meegeholpen aan de prinswisselingsact.

De Boemelparade vond Theo een van de jaarlijkse hoogtepunten. Dat bracht hem er toe de Lummels te vormen, een bijzonder gezelschap doorgewinterde carnavalisten die een heel eigen inhoud aan hun carnaval konden geven, een mengeling van flauwekul en bravoure. Een vast item bij de Lummels vormde altijd een verrassende straal water.

Theo's opgewekte karakter bracht hem heel veel vrienden. Niet alleen in de carnavalswereld, hij was ook een zeer geziene gast op het tennisveld en aan de bridgetafel. Maar ook voor een optreden als gastdirigent voor Maestro Zevenaar op het Raadhuisplein deinsde hij niet terug.

Kenmerkend was het enorme aantal voorkeursstemmen dat Theo in 1994 kreeg toen hij zich kandidaat stelde voor de verkiezingen van de gemeenteraad van Zevenaar. Acht jaar diende hij op die wijze de gemeenschap.

De tuinderij was zijn lust en zijn leven. Door omstandigheden stond hij er samen met Marianne al vroeg alleen voor. En het was lang en hard werken. Maar dat was aan zijn humeur nimmer te merken. Een uitbundige groet met een gulle lach viel ieder te beurt als je hem tegenkwam. Met de plotselinge dood van Jan, zijn zoon van nog geen 17 en beoogd

opvolger overkwam ze een enorm verdriet. Maar ook dat overwon Theo weer met zijn vechtlust en optimisme.

De afgelopen jaren heeft het afbouwen van zijn bedrijf veel van Theo gevergd. Een hartprobleem overwon hij begin 2018 nog met verve. In november 2019 leek dat ze het eindelijk voor elkaar hadden. Het bedrijf keurig afgebouwd en een mooi nieuwe stek in zijn Oud-Zevenaar.

Theo en Marianne mochten maar kort van hun nieuwe stek genieten, het noodlot sloeg al binnen enkele maanden toe. Na een ziekbed van bijna 6 maanden waarin hij opnieuw zijn enorme vechtlust toonde, gaf hij zich op 4 september vroeg in de ochtend gewonnen.

Theo, we zullen je nooit vergeten!

Op pag. 102-105 van "Het gevoel van den Uul" vind je een portret van Theo.

.